

Arrest

nr. 180 760 van 16 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 25 september 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 18 oktober 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 23 oktober 2014 in Bulgarije asiel had aangevraagd en op 2 januari 2015 in Italië.

Op 21 oktober 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden. Op 30 november 2016 stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een 'tacit agreement' vast, in toepassing van artikel 25.2 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

Vervolgens wordt op 30 november 2016 een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse overheden die op 9 december 2016 laten weten niet in te stemmen met het verzoek om terugname omdat de verzoeker op 2 januari 2015 om internationale bescherming had verzocht in Italië en zij geen terugnameverzoek hadden ontvangen van de Italiaanse autoriteiten en de einddatum voor het indienen van een dergelijk verzoek inmiddels verstreken is, zodat Italië wordt geacht de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming te zijn.

Op 4 januari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 18.10.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 23.10.2014 in Bulgarije en op 02.01.2015 in Italië geregistreerd werden, telkens in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, werd verhoord op 18.10.2016 en verklaarde dat hij Afghanistan 14 maanden eerder verliet om naar Iran te reizen en er 20 dagen aan de Turkse grens bij zijn smokkelaar te verblijven. Hij gaf aan dat hij vervolgens naar Turkije doorreisde om na een verblijf van 1 week in Istanbul het grondgebied van de Lidstaten in Bulgarije te betreden. In Bulgarije werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 23.10.2014 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene beaamde dat hij er een asielaanvraag indiende en gaf aan dat hij niet van plan was er te blijven en een beslissing inzake zijn aanvraag niet afwachtte. Hij gaf aan dat hij ongeveer 2,5 maand in Bulgarije verbleef alvorens via Servië, Hongarije en Oostenrijk naar Italië door te reizen. In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 02.01.2015 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene verklaarde dat hij zijn vingerafdrukken diende te laten registreren, maar gaf aan dat dit gebeurd in het kader van illegale binnenkomst en niet in het kader van een asielaanvraag. Hij verklaarde dat hij 3 dagen in Italië verbleef om vervolgens naar Frankrijk door te reizen om er 7 maanden in Calais te verblijven alvorens naar België door te reizen. In België aangekomen, diende de betrokkene op 18.10.2016 een asielaanvraag in.

Op 21.10.2016 werd aan de Italiaanse en op 30.11.2016 aan de Bulgaarse instanties een verzoek voor terugname gericht. De Bulgaarse instanties weigerden op 09.12.2016 het verzoek tot terugname. Zij gaven aan dat de betrokkene na zijn asielaanvraag in Bulgarije ook in Italië een asielaanvraag indienden, maar zij van de Italiaanse instanties geen verzoek tot terugname mochten ontvangen binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn. De Italiaanse instanties beantwoordden ons verzoek tot

terugname niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij in België toekwam en het een mooi land vindt en daarom besloot te blijven. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat de politie er heel brutaal was tegen hen. Hij specificeerde dat hij zijn vingerafdrukken diende te laten registreren.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Wel maakte hij gewag van een in het Verenigd Koninkrijk verblijvende oom langs vaderszijde.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, uitte de betrokkene bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat hij er naar eigen zeggen brutaal behandeld werd door de politie. De betrokkene specificeerde dat hij zijn vingerafdrukken diende te laten registreren.

Dienaangaande merken we vooreerst op dat de betrokkene zich uitdrukt in algemeen vage bewoordingen zonder enig element aan te reiken die zijn beweringen formeel staven. Daarnaast merken we op dat de betrokkene specificeerde dat hij zijn vingerafdrukken diende te laten registreren. Betreffende de registratie van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Bovendien verwijzen we naar het feit dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 21.10.2016 niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvaarden indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1997 geboren alleenstaande man zonder kinderen. We benadrukken bovendien dat de betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublinterugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale

bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>)

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopieën van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties ⁽⁴⁾."

1.2. Op 4 januari 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker tevens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 4 januari 2017 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 5 januari 2017 en in toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM): zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel

niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 7, 16 en 17 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het non-refoulementbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Eerste Onderdeel

Om te beginnen is de bestreden beslissing niet duidelijk opgesteld.

Eerst wordt er verwezen naar de stereotype paragraaf van elke bijlage 26quater, de volgende paragrafen zijn een poging tot individualisering van de beslissing.

Bovendien gaat het hier om een tacit- agreement zodanig dat verwerende partij geen enkele garantie geeft dat verzoeker wel degelijk bij zijn aankomst een asielaanvraag zal kunnen indienen. Er is geen zekerheid dat verzoekers fundamentele rechten niet zullen worden geschonden.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verwerende partij de bezorgdheid van verzoeker compleet naast zich neerlegt. In de bestreden beslissing wordt nochtans gesteld dat verzoeker bezwaar uit tegen een overdracht aan Italië

Verwerende partij gaat voorbij aan de verklaringen van verzoeker waarbij hij bij het Dublin-gehoor zijn reisroute uiteenzet en duidelijk stelt dat hij de Dublin verdragsruimte binnen is gekomen via Bulgarije en dat zijn vingerafdrukken vooreerst aldaar werden geregistreerd. Dit blijkt zonder meer uit het administratief dossier en de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt ook dat verzoeker België is binnengekomen via de gekende Balkanroute.

Verzoeker beklemtoonde reeds bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in Italië enkel vingerafdrukken diende af te staan omdat hem werd meegedeeld dat dit in het kader van antecedentenonderzoek gebeurde.

Van een asielaanvraag in Italië is er dan ook geen sprake. Verzoeker heeft bij zijn weten behoudens België nergens anders – dus ook niet in Bulgarije – uit vrije wil een asielaanvraag heeft ingediend.

In een te vergelijken zaak heeft de Franse administratieve rechter van Nantes in een zeer recent arrest van 18 februari 2016 de overdracht naar Spanje geschorst.⁴ In die zaak waren de vingerafdrukken van de betrokkene geregistreerd, maar de betrokkene had in Spanje geen asielaanvraag ingediend. Voor de details van de zaak verwijst verzoeker naar het bijgevoegde arrest d.d. 18.02.2016.⁵

Terecht heeft de Franse rechter vastgesteld dat de bevoegde instanties niet de nodige zorg aan de dag hadden gelegd en ten onrechte geen grondig onderzoek hadden gevoerd.

(...)

In een andere zaak heeft de Franse rechter in een arrest van 28 december 2015 de Dublin-overdracht geannuleerd omdat de Franse overheid geen rekening had gehouden met de verslechtering van de opvangproblematiek in Italië, waarbij er duidelijk bleek dat dit element niet afdoende was gemotiveerd.

(...)

Daarnaast heeft de Franse rechter ook benadrukt dat de Italiaanse instanties niet hadden gereageerd, waardoor er sprake was van een impliciet akkoord, zodat er geen garanties waren dat de Italiaanse instanties zijn rechten inzake asiel en opvang zouden respecteren. (stuk 9 dossier verzoeker)

Uit de feiten blijkt dat verwerende partij twee opeenvolgende verzoeken heeft gericht aan twee verschillende lidstaten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Bulgaarse instanties op 9 december

2016 het verzoek tot terugname weigerden. Het feit dat de Bulgaarse instanties aangeven dat zij van de Italiaanse instanties geen verzoek tot overname mochten ontvangen binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn, bevestigt het standpunt van verzoeker dat hij in Italië geenszins een asielaanvraag heeft ingediend.

Het feit dat verwerende partij twee verschillende verzoeken richt, respectievelijk aan de Italiaanse en Bulgaarse asielinstanties gaat echter in tegen in het artikel 7 bepaalde rangorde van de criteria alsook tegen de overnameprocedure. Artikel 20 en 21 van de Dublin-III verordening stellen namelijk het volgende:

“Artikel 20

(...)” (eigen onderlijning)

“Artikel 21

(...)

De verwerende partij is duidelijk aan het forumshoppen. Wat dit betreft, wijst verzoeker er op zijn beurt op dat in Verordening 604/2013 inderdaad de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat ook de vrije keuze van de aangezochte lidstaat dan ook wordt uitgesloten.

De omstandigheid dat, zoals verwerende partij stelt, Italië niet tijdig heeft gereageerd op het overnameverzoek van België van 21 oktober 2016 en dat genoemd land, door het verstrijken van de termijn, op grond van artikel 25, tweede lid, Verordening, thans verplicht is om verzoeker terug te nemen, kan aan het vorenstaande niet afdoen. Nog daargelaten dat er in casu sprake is van een overnameverzoek en dus niet van terugname, geldt dat artikel 25, tweede lid, Verordening - dat deel uitmaakt van hoofdstuk VI van de Verordening (“over- en terugnameprocedures”) - en de daarin genoemde plicht van de aangezochte lidstaat om de betrokken asielzoeker terug te nemen, niet in de weg kan staan aan het recht van verzoeker om op grond van artikel 27 Verordening de toepassing van de criteria neergelegd in hoofdstuk III Verordening in een beroepsprocedure aan de orde te stellen, zodat Uw Raad kan verifiëren of die criteria in het voorgelegde geval correct zijn toegepast. Indien - zoals verwerende partij poneert - bij het ontstaan van een zogenoemd fictief overname-akkoord (artikel 22, zevende lid, of in huidig geval) artikel 25, tweede lid, Verordening zou kunnen worden tegengeworpen, zou immers het recht op een effectieve remedy, in de zin van art. 13 EVRM, illusoir worden.

Verwerende partij heeft het overnameverzoek aan Italië uitsluitend gebaseerd op de registratie van verzoeker, namelijk EUODAC-resultaat en de mededeling van de Bulgaarse instanties dat Italië geen overnameverzoek heeft gericht binnen de voorziene termijn. Uit niets blijkt dat verwerende partij een en ander heeft nagevraagd. Gelet op het voorgaande is verzoeker van mening dat er niet afdoende is gemotiveerd waarom op grond van artikel 25, tweede lid de Dublinverordening III een verzoek is gericht aan Italië.

Het is niet betwist dat de Bulgaarse instanties het verzoek tot terugname weigerden en dat zij de Belgische instanties informeerden dat zij van de Italiaanse instanties geen verzoek tot terugname mochten ontvangen binnen de door Verordening gestelde termijn. Voordat verzoeker aan Bulgarije door Italië kon worden overgedragen, is hij begin januari 2015 vertrokken, waarna hij nog zeven maanden in Frankrijk verbleven heeft alvorens op 18 oktober 2016 in België asiel aan te vragen.

Het is niet duidelijk of de Italiaanse autoriteiten destijds nog een overdrachtbeslissing ten aanzien van verzoeker hebben genomen en evenmin is gebleken of verzoeker in Italië de mogelijkheid heeft gehad om een rechtsmiddelen in te dienen tegen een beslissing tot overdracht aan Bulgarije. Verzoeker heeft geen enkel vertrouwen in de Bulgaarse instanties en de informatie die door dat genoemd land is meegedeeld. Uit de bestreden beslissing blijkt alleszins niet of verzoeker vóór zijn vertrek naar België – aldaar in Italië een rechtsmiddel heeft ingediend.

Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake Duitsland tegen Kaveh Puid van 14 november 2013 (zaaknummer C-4/11) 7, volgt dat een lidstaat die een asielzoeker krachtens de Dublinverordening niet naar een andere lidstaat kan terugsturen omdat hij daar het risico zou lopen op onmenselijke behandeling, niet direct verplicht is om zelf deze asielaanvraag in behandeling te nemen. De betrokken lidstaat moet eerst verder nagaan of er geen andere lidstaat volgens een van de Dublincriteria verantwoordelijk is om de asielaanvraag te behandelen. Dit arrest bouwt voort op de arresten van het Hof van Justitie van 21 december 2011 (N. S. (C-411/10) tegen Secretary of State for the Home Department en M. E. en anderen (C-493/10) tegen Refugee Applications Commissioner en

Minister for Justice, Equality and Law Reform. Deze arresten hebben geleid tot artikel 3, tweede lid, tweede alinea, van de Dublinverordening.

Voor verzoeker is het geenszins duidelijk dat zijn asielaanvraag in Italië zal worden behandeld. Het is immers niet uitgesloten dat de Italiaanse instanties op hun beurt aan overnamevraag zullen richten aan de Bulgaarse asielinstanties.

Voor verzoeker is een glashelder: uit alles blijkt dat hij in Italië geen asielaanvraag heeft ingediend, zodat Italië niet overeenkomstig artikel 25, tweede lid, van de Dublinverordening verantwoordelijk is voor de behandeling van dat verzoek en van terugname geen sprake is.

Dit zijn pertinente elementen waarmee verwerende partij rekening diende te houden, te meer nu verzoeker reeds in Bulgarije in verschillende detentiecentra heeft verbleven en de verdragsruimte is binnengekomen via Bulgarije. Ten onrechte is de verwerende partij voorbijgegaan aan de coherente en geloofwaardige verklaringen van verzoeker en heeft onvoldoende rekening gehouden met het eerste Eurodac-resultaat.

2. Tweede onderdeel: geweld door politie, gebreken in asielprocedure en opvang

2.1. Aangaande Italiaanse asielprocedure

De verwerende partij heeft ten onrechte geen toepassing gemaakt de soevereiniteitsclausule conform artikel 16 en 17 Dublin III verordening. De verwerende partij schendt tevens hierdoor het refoulement-verbod zoals vermeld in artikel 33 Conventie van Genève en schendt zij tevens artikel 3 van het EVRM. Ten onrechte schuilt de verwerende partij achter de Dublin III-Verordening en zet verzoeker het land uit naar een lidstaat van de EU waarvan men zeker kan zijn dat hij aldaar een reëel risico loopt op onmenselijke behandeling.

Het feit dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens, betekent geenszins dat Italië het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen uit de Conventie van Genève en het EHRM nakomt. Er kan nog steeds geenszins van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan ten aanzien van Italië.

Ze recent heeft bijvoorbeeld Amnesty het volgende gesteld:

“In hun streven de stroom van vluchtelingen in te dammen, hebben de EU-leiders de druk op de Italiaanse autoriteiten veel te ver opgevoerd. Dat heeft erin geresulteerd dat toch al getraumatiseerde mensen nog eens het slachtoffer worden van mishandeling door de politie en zelfs van onrechtmatige uitzettingen.”⁸

De verwerende partij kan zich dan ook geenszins beroepen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt dat ervan kan worden uitgegaan dat Italië de verplichtingen zoals vastgesteld in het Vluchtelingenverdrag en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet zal schenden. Alleen al op basis van voorgaande elementen zaken zijn er concrete aanwijzingen voor een verdragsschending, wat een situatie uitmaakt op grond waarvan België de behandeling van het asielverzoek aan zich had moeten trekken. Ter zake zijn er dan ook zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker het risico loopt op uitzetting, en dat hij aldus riskeert te worden onderworpen aan behandeling in strijd met art. 3 EVRM.⁹ Ten onrechte heeft verwerende partij de verklaring van verzoeker in verband met de behandeling door de Italiaanse politie niet ernstig genomen. Volgens Amnesty worden er soms willekeurige opsluiting, intimidatie en overmatig geweld ingezet.¹⁰

Het rapport van Amnesty ‘Hotspot Italy’ waarnaar verwerende partij zelf naar refereert bevestigt dat de Italiaanse politie geweld gebruiken:

“2.2.1 FROM USE OF FORCE TO TORTURE

(...)

In January 2016, the Chief of the Italian Police, Prefect Alessandro Pansa, stated during a Parliamentary inquiry that the use of force – albeit theoretically legitimate in his view – was not contemplated by the Italian Police as fingerprints collected under duress would not be properly recorded by scanning machines and would be therefore unusable.³³ However, this was somewhat contradicted by the testimony to the same Parliamentary Committee, only three months earlier, of the Central Director for immigration and border police at the Ministry of Interior, Prefect Giovanni Pinto, who stated: “We have videos showing how in about 40 minutes it was possible to do the fingerprinting [of an uncooperative person], with two or three police officers. As they are requesting, we are considering the introduction of a

new law to allow for the use of force on those who refuse. Obviously this would also imply a period of detention with the purpose of identification. It is necessary to find a legal basis for this operation".³⁴ In the meantime, the absence of such legal basis has not prevented the Italian police from gradually changing its practices in the direction recommended by the European Commission and Frontex.³⁵ Back in September 2014 the Ministry of Interior had already adopted a circular emphasizing the importance of taking the fingerprints of all new arriving refugees and migrants, explaining that this was necessary due to repeated complaints by other member states. Notably, a flyer attached to the circular, to be distributed to new arrivals, indicated that fingerprints would be collected "even with the use of force, if necessary".³⁶ Amnesty International understands that in 2015 the Ministry of Interior provided additional guidance to police officers involved in fingerprinting activities, explaining that, if and when necessary, the use of force may be considered permissible. The Ministry of Interior has not disclosed such guidance, however the organization received confirmation of its existence from two separate police officials, working in both hotspots visited by the organization. The police official in charge of the hotspot of Lampedusa on the day of Amnesty International's visit in March 2016,³⁷ stated that police officials had received a communication from the Ministry of Interior "allowing the use of force to take fingerprints, but saying we should not hurt people". The official also clarified that they did not receive more detailed guidance on the type of force they might be permitted to use, for what purpose nor in what circumstances. In May 2016, Amnesty International also visited the hotspot of Taranto, where another police official confirmed: "The law allows for a proportionate use of force – there is a circular of the Ministry of Interior on this – but here there was never the need to do so."³⁸ Four months later, the same official confirmed to Amnesty International that during the summer police had resorted to the use of force in order to obtain fingerprints from uncooperative refugees and migrants, when considered necessary, although emphasizing that "the use of force is exercised rarely, proportionately and without violence."³⁹ All sources consulted by Amnesty International consistently indicated that police had resorted to the use of force in many instances during 2016. However, the legal basis for it remains unclear. Tellingly, police officials themselves requested clarifications regarding the use of force to obtain fingerprints. In February 2016, the police union UGL sent a letter to the Head of Police, Prefect Alessandro Pansa, explaining that there is no legal basis under Italian legislation for the use of force to obtain fingerprints, and concluding:⁴¹

"ADDITIONAL EVIDENCE

Amnesty International considers the testimonies reported in this chapter credible and has been able to obtain corroboration of some of the reported details. The organization reviewed documents shown by several victims, confirming that they were indeed detained in the centres where they alleged having suffered ill-treatment. All those interviewed had decided not to report abuses to authorities, either for lack of trust or because this may have impeded them from moving on to other European countries. Amnesty International has duly informed the Italian Ministry of Interior of the reports described in this chapter, and encouraged the Ministry to provide information to respond to the reported allegations.⁸⁴ However, as of 20 October 2016 the Ministry of Interior had not shared any information. Amnesty International spoke with a police official responsible for law enforcement in the hotspot of Taranto,⁸⁵ who denied that any ill-treatment had taken place in the hotspot and that police may have carried or used any stun weapon, and said he had no recollection of incidents specifically taking place on 24 June 2016. The individuals who reported their ill-treatment to Amnesty International did so during their quick transit through Italy. This has prevented the organization from conducting a more thorough assessment, e.g. through medical examination. Amnesty International was therefore unable to verify all relevant details regarding each case. However, the consistency of these testimonies – collected at different times, in different cities, through the services of different interpreters – is extremely worrying in depicting a pattern of ill-treatment and excessive use of force imposed on refugees and migrants to coerce them to give their fingerprints. Reports of the kind described in this chapter were also corroborated by a number of testimonies of individuals who reported having witnessed abuses on others. Shawgi, 86 from Eritrea, reported having witnessed abuses on other people who, like him, had just arrived at the port of Catania. "We were separated from the rest, a policeman told us to get in line, sitting [on the floor].

(...)

UNHCR stated to Amnesty International that it received few unconfirmed reports regarding the use of force by police during the fingerprinting, although never at the presence of its personnel."¹²

In het licht van voorgaande rapport en verklaringen van verzoeker is de motivering van verwerende partij weinig concreet en niet afdoende.

In combinatie met de Italiaanse asielprocedure, is er in casu sprake van prangende humanitaire situatie die een schending zal uitmaken van art. 3 EVRM.

Vooreerst blijkt dat verzoeker geen rechtshulp zal kunnen genieten, daar de juridische bijstand wordt verleend door NGO's en andere organisaties die beperkt zijn in hun mogelijkheden:

"Lawyers may be present during the personal interview but they do not play the same role as in a judicial hearing. The applicant has to respond to the questions and the lawyer may intervene to clarify some aspects of the statements made by the applicant.

*Nevertheless, the vast majority of asylum applicants go through the personal interview without the assistance of a lawyer since they cannot afford a lawyer and specialised NGOs have limited capacity due to lack of funds."*¹³

Bij een eventuele negatieve beslissing zal hij zijn zaak niet of niet tijdig voor een rechter kunnen brengen:

*"In practice, asylum seekers who file an appeal against the first and second judicial instance decision, in particular those who are held in CARA and CIE, have to face several obstacles. The time limit of 15 days for lodging an appeal in those cases concretely jeopardises the effectiveness of the right to appeal since it is too short for finding a lawyer or requesting free legal assistance, and for preparing the hearing in an adequate manner. This short time-limit for filing an appeal does not take due consideration of other factors that might come into play, such as the linguistic barriers between asylum seekers and lawyers, the lack of knowledge of the legal system, the long distance between the residence of the asylum seekers and the competent tribunals. In addition, lawyers are not always adequately qualified to draft good quality appeals"*¹⁴

Daarnaast blijkt dat de Italiaanse asielprocedure onderscheid maakt tussen verschillende procedures zodat het niet is uitgesloten dat verzoekers asielaanvraag in een versnelde procedure terechtkomt met alle gevolgen van dien.

"Prioritised and accelerated procedure

Under Italian legislation, there is no admissibility/screening procedure or any border procedure. Under the previous law, in a number of circumstances prescribed by the Procedure Decree, asylum applications may be examined under the "prioritised procedure", meaning that the regular procedure is shorter. The previous prioritised procedure applied when: (a) the request is deemed manifestly well-founded; (b) the asylum claim is lodged by an applicant considered vulnerable; (c) the asylum seeker is accommodated in CARA – except where accommodation is provided to verify the applicant's identity – or held in an Identification and Expulsion Centre (Centro di identificazione ed espulsione) (CIE). By law, only for the cases held in CIE, the Territorial Commissions conducted the personal interview within 7 days from receipt of the relevant documentation from the Questura, and take the decision within the following 2 days.

*The LD 142/2015 introduces an accelerated procedure in addition to the prioritised procedure. The President of the CTRPI identifies the cases under the prioritised or accelerated procedures. The prioritised procedure is applied when: (a) the request is deemed manifestly well-founded; (b) the asylum claim is lodged by an applicant considered vulnerable; (c) the applicant is placed in a CIE; and (d) the applicant comes from one of the countries identified by the CNDA at the scope to omit the personal interview."*²⁴

*The accelerated procedure applies where the asylum request is made by the applicant placed in administrative detention centres, the police headquarter, upon receipt of the application, immediately transmits the necessary documentation to the CTRPI that within 7 days of the receipt of the documentation takes steps for the personal hearing. The decision is taken within the following 2 days. These time limits are doubled when: (a) the application is manifestly unfounded; (b) the applicant has introduced a subsequent application for international protection; (c) when the applicant has lodged his/her application after being stopped for avoiding or attempting to avoid border controls or after being stopped for irregular stay, merely in order to delay or frustrate the adoption or the enforcement of an earlier expulsion or rejection at the border order. 25"*¹⁵

In geval van verzoeker, daar hij via Italië illegaal heeft doorgereisd terwijl zijn vingerafdrukken aldaar werden geregistreerd, is het bovendien niet uitgesloten dat verzoekers asielaanvraag (die al dan niet lopende zou zijn) in een versnelde procedure terecht zal komen en dat zijn asielaanvraag in detentie zal worden behandeld.

Het is duidelijk dat verzoekers fundamentele rechten zullen worden geschonden, daar versnelde procedures zeer precair van aard zijn, waarbij de nodige waarborgen geenszins kunnen worden vergeleken met een reguliere procedure.

"6. Accelerated procedure

6.1. General (scope, grounds for accelerated procedures, time-limits)

The LD 142/2015 has introduced an accelerated procedure that applies where the application is made by the applicant placed in administrative detention centers (CIE).¹⁴⁶

In this case, the Questura, upon receipt of the application, immediately transmits the necessary documentation to the Territorial Commission which, within 7 days of the receipt of the documentation, takes steps for the personal hearing. The decision is taken within 2 days of the interview.¹⁴⁷

These time limits are doubled when:

(a) The application is manifestly unfounded as the applicant has only raised issues irrelevant to international protection;

(b) The applicant has introduced a subsequent application for international protection;

(c) The applicant has lodged his or her application after being stopped for avoiding or attempting to avoid border controls or after being stopped for irregular stay, merely in order to delay or frustrate the adoption or the enforcement of an earlier expulsion or rejection order. According to Article 28-bis of the Procedure Decree, the CTRPI may exceed the abovementioned time limits where necessary to ensure an adequate and complete examination of the application for international protection, except the (maximum) time limits of 18 months.¹⁴⁸ Where the application is made by the applicant placed in CIE, the above terms are reduced to a third (maximum 6 months)¹⁶

Gelet op de bovenstaande objectieve informatie bestaat er een risico dat verzoeker bij aankomst op de luchthaven een asielaanvraag dient in te dienen die daarnaast in een kort tijdbestek zal worden behandeld en dit met het risico dat hij geen advocaat zal kunnen raadplegen.

Daarnaast dient in acht te worden genomen dat voor verzoeker onduidelijk is of er sprake is van een asielaanvraag en zo ja, of deze nog steeds hangende is. Dit heeft immers implicaties inzake een tweede asielaanvraag waarbij de Italiaanse wet noch 'meervoudige asielaanvraag' noch 'nieuwe elementen' definieert. Bij onontvankelijkheid van een meervoudige asielaanvraag is er geen schorsend beroep voorzien. Artikel van 13 EVRM zal dan ook worden geschonden:

"The law also does not specify what can be considered as "new elements" in a subsequent application. In this regard, LD 142/2015 has introduced a new provision, stating that when the applicant has reiterated the same application after the CTRPI has taken a decision without presenting new elements regarding his or her personal conditions and situation in his or her country of origin, the President of the CTRPI makes a preliminary examination of the application to verify whether new elements considered relevant for the purpose of the recognition of international protection have emerged or been raised. The CTRPI, before adopting the decision on the inadmissibility of the subsequent application, notifies the applicant the opportunity to make comments, within 3 days from the notification, in order to support the admissibility of his or her application and that, in absence of observations, the CTRPI will take the decision.¹⁶⁸ In practice, the Territorial Commissions tend to carry out a personal interview even when the new elements provided by asylum seekers on their claim are in contradiction with their previous declarations, taking in due consideration the negative consequences of an inadmissibility decision for the person concerned. Subsequent applications have to be lodged before the Questura, which starts a new formal registration that will be forwarded to the competent Territorial Commission. The National Commission for the Right of Asylum (CNDA) issued a Circular on 30 April 2010 addressed to the Territorial Commissions, indicating that the Territorial Commission which receives the subsequent application should transmit all relevant documentation to the Commission which took the first decision, as the latter will be in charge of taking the decision on the subsequent application as well. Italian legislation does not foresee a specific procedure to appeal against a decision on inadmissibility for subsequent applications. The Procedure Decree provides, however, that an appeal against an inadmissibility decision does not have automatic suspensive effect.¹⁶⁹ However, the appellant can request a suspension of the decision of inadmissibility, based on serious and well-founded reasons, to the competent court. For the rest of the appeal procedure, the same provisions as for the appeal in the regular procedure apply (see section on Regular Procedure: Appeal)..¹⁷

Uit het AIDA-rapport blijkt dat een tweede asielaanvraag niet in overweging zal worden genomen zo er geen nieuwe elementen worden voorgelegd.

Voor zover de verwerende partij zou ontkennen dat asielzoekers in detentie kunnen worden geplaatst, verwijst verzoeker naar de volgende passages van het AIDA-rapport:

"LD 142/2015 has deleted Article 21 of the Procedure Decree, on the detention of asylum applicants. According to LD 142/2015, the applicant shall not be detained for the sole reason of the examination of

his application.³⁷⁶ The applicant shall be detained in CIE,³⁷⁷ on the basis of a case by case evaluation, when he or she:³⁷⁸

- (a) ...
- (b)
- (c) ...
- (d) Presents a risk of absconding

The assessment of such risk is made on a case by case basis, when the applicant has previously and systematically provided false declarations or documents on his or her personal data in order to avoid the adoption or the enforcement of an expulsion order, or when the applicant has not complied alternatives to detention, including the obligation to surrender a passport, stay in an assigned place of residence determined by the competent authority or report at given times to the competent authority.

In addition to the cases mentioned above, the applicant placed in a CIE awaiting for the enforcement of an expulsion order pursuant to Articles 13 and 14 LD 286/1998 shall remain in such facility when: (e) There are reasonable grounds to consider that the application has been submitted with the sole reason of delaying or obstructing the enforcement of the expulsion order.³¹⁸

2.2. Opvangproblematiek is acuut en ernstig

Daarnaast zijn er in Italië grote problemen met de opvang en toegang tot medische zorg. Verzoeker heeft reeds hoger gewezen op het feit dat hij kwetsbaar is. Hij is kwetsbaar omdat hij reeds met 'push back' te maken heeft gekregen naar Turkije, hij is reeds door de Bulgaarse politie mishandeld en dat deze mishandelingen ook plaatsvonden in de detentiecentra. Alleszins staat het vast dat verzoeker reeds te maken heeft gekregen met handelingen in strijd met art. 3 EVRM.

Het is duidelijk dat verzoeker zich in een gelijkaardige situatie bevindt als vermeld in het arrest Tarakhel. Uit het Tarakhel-arrest volgt dat overdracht van een bijzonder kwetsbare groep aan Italië leidt tot een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM, zo verwerende partij voorafgaand aan de overdracht geen individuele garantie heeft verkregen van de Italiaanse autoriteiten dat voor de betrokkene geschikte voorzieningen zal worden voorzien zodat hij adequaat kan worden opgevangen:

"Capacity of the reception facilities

108. With regard to the capacity of the accommodation facilities for asylum seekers, the applicants based their submissions on detailed studies carried out by non-governmental organisations, according to which the number of asylum applications in Italy was 34,115 in 2011 and 15,715 in 2012, with the figures rising in 2013. According to the SFH-OSAR report, there were 64,000 refugees living in Italy in 2012; however, in 2012 there were only 8,000 places in the CARAs, with waiting lists so long that the majority of applicants had no realistic prospect of gaining access. As to the facilities belonging to the SPRAR network, the SFH-OSAR report stated that there were 4,800 places and 5,000 people on the waiting list. The same report observed that, according to two other organisations, Caritas and the JRS, only 6% of the persons housed in the SPRAR facilities – where, moreover, the maximum stay was six months – managed to find work and integrate professionally into Italian society. With regard to the accommodation centres run by the municipal authorities, which were open to any person suffering hardship and not just to asylum seekers, the number of places also fell far short of what was needed. According to the SFH-OSAR report there were 1,300 places in Rome, with a waiting list of 1,000 and an average waiting time of three months. In Milan, there were only 400 places and families were systematically split up.

109. The Court notes that these figures were not disputed by the Swiss Government, which simply emphasised the efforts undertaken by the Italian authorities to cope as best they could with the uninterrupted flow of asylum seekers into the country over the past few years. In their observations, the Italian Government stated that the measures being taken by the Italian authorities were focused on increasing reception capacity for asylum seekers. In particular, it had been decided in September 2013 to increase the overall capacity of the SPRAR system to 16,000 places over the period 2014-2016; 1,230 places had already been created, bringing the total of available places to 9,630 (see paragraph 78 above).

110. The Court notes that the methods used to calculate the number of asylum seekers without accommodation in Italy are disputed. Without entering into the debate as to the accuracy of the available figures, it is sufficient for the Court to note the glaring discrepancy between the number of asylum applications made in 2013, which according to the Italian Government totalled 14,184 by 15 June 2013 (see paragraph 78 above), and the number of places available in the facilities belonging to the SPRAR network (9,630 places), where – again according to the Italian Government – the applicants would be accommodated (see paragraph 76 above).

Moreover, given that the figure for the number of applications relates only to the first six months of 2013, the figure for the year as a whole is likely to be considerably higher, further weakening the reception capacity of the SPRAR system.

The Court further notes that neither the Swiss nor the Italian Government claimed that the combined capacity of the SPRAR system and the CARAs would be capable of absorbing the greater part, still less the entire demand for accommodation.

Reception conditions in the available facilities

111. As regards living conditions in the available facilities, the studies cited by the applicants referred to certain accommodation centres where lack of privacy, insalubrious conditions and violence were allegedly widespread (see paragraphs 66 to 67 above). The applicants themselves also claimed to have witnessed violent incidents during their short stay in the Bari CARA. They further submitted that, in some centres, families of asylum seekers were systematically split up.

112. The Court notes that in its Recommendations for 2013 UNHCR did indeed describe a number of problems, relating in particular to the varying quality of the services provided, depending on the size of the facilities, and to a lack of coordination at national level. However, while it observed a degree of deterioration in reception conditions, particularly in 2011, and a problem of overcrowding in the CARAs, UNHCR did not refer to situations of widespread violence or insalubrious conditions, and even welcomed the efforts undertaken by the Italian authorities to improve reception conditions for asylum seekers. The Human Rights Commissioner, in his 2012 report (see paragraph 49 above), also noted the existence of problems in "some of the reception facilities", voicing particular concern with regard to legal aid, care and psychological assistance in the emergency reception centres, the time taken to identify vulnerable persons and the preservation of family unity during transfers.

113. Lastly, the Court notes that at the hearing of 12 February 2014 the Italian Government confirmed that violent incidents had occurred in the Bari CARA shortly before the applicants' arrival. They denied, however, that the families of asylum seekers were systematically separated, stating that this occurred only in a few cases and for very short periods, notably during the identification procedures.

114. In view of the foregoing, the current situation in Italy can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. judgment, cited above, where the Court noted in particular that there were fewer than 1,000 places in reception centres to accommodate tens of thousands of asylum seekers and that the conditions of the most extreme poverty described by the applicant existed on a large scale. Hence, the approach in the present case cannot be the same as in M.S.S.

115. While the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot therefore in themselves act as a bar to all removals of asylum seekers to that country, the data and information set out above nevertheless raise serious doubts as to the current capacities of the system. Accordingly, in the Court's view, the possibility that a significant number of asylum seekers may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, cannot be dismissed as unfounded."

Al strekt het gezag van gewijsde van de arresten van het EHRM slechts uit tot het geval dat aanleiding heeft gegeven tot het arrest, heeft het arrest Tarakhel een aanzienlijke invloed op de interne rechtsorde van België. Het Hof van Cassatie heeft in dit verband aangenomen dat de interpretatie die het EHRM geeft aan een rechtstreeks toepasselijke verdragsbepaling zich in die bepaling incorporeert, zodat een cassatieberoep kan worden ingesteld wegens schending van de verdragsbepaling, zoals geïnterpreteerd door het EHRM.¹⁹

In een arrest van 16 juni 2015²⁰ heeft uw Raad de overdracht van een asielzoeker naar Italië vernietigd. Ook in die zaak ging het om een alleenstaande man:

« Le Conseil observe que les sources d'information les plus récentes sur lesquelles la partie défenderesse se repose pour arriver à ce constat sont notamment un rapport de Asylum Information Database (ciaprès AIDA) concernant l'Italie, mis à jour au mois d'avril 2014 ainsi qu'un document de la même organisation daté du 9 septembre 2014. Or, à la lecture de ces deux documents, le Conseil observe qu'il y est fait mention ce qui suit : « For sure, problems arise concerning the reception system in Italy. As CIR emphasised in its "Dubliners Project reports", Dublin returnees may have, in practice, more limited access to reception facilities than other asylum-seekers, mainly due to the fact that the asylum procedure of a number of those transferred to Italy has already been concluded. Therefore, they are no longer considered asylum-seekers and they should lose, by law, their right to be accommodated in CARA structure.⁶⁰ For the beneficiaries of international protection or of humanitarian status, the possibility to be accommodated in SPRAR centres exists, but the number of places is limited. In addition, if these persons have already been accommodated in one of these centres they cannot be housed there again. (...) Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the

individual situation (vulnerable or 'ordinary' categories). Nevertheless, the problem remains that the capacity within reception centres is not sufficient and the projects are limited in terms of timeframe. Generally speaking these projects have a one-year duration. » (Rapport AIDA mis à jour en avril 2014, p. 26). et :« Nevertheless, the standards of Italian reception facilities vary across the country and the structures are stretched to their limit. Reception centres in southern Italy are hosting 55% of the asylum seekers, with those in Sicily accommodating more than 25 » (Document AIDA du 9 septembre 2014). Ce faisant, le Conseil observe que la partie défenderesse, dans la décision querellée, semble avoir fait une lecture parcellaire des informations qu'elle cite et qu'elle dépose au dossier administratif, informations dont la lecture du contenu ne permet manifestement pas d'arriver aussi simplement à la conclusion qu'en tire la partie défenderesse selon laquelle « il n'est pas établi qu'un homme célibataire ne pourrait pas avoir droit à l'accueil ou que, dans la pratique, il n'aurait pu l'obtenir ». A cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, au vu de la situation délicate et évolutive en Italie, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre ses décisions. 3.3. Dès lors, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les justifications de l'acte attaqué. En conséquence, le moyen, en ce qu'il invoque une motivation formelle inadéquate de la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26quater) datée du 12 février 2015 et, dans les limites décrites ci-dessus, est sérieux et suffit à emporter l'annulation de l'acte attaqué. »²¹

Gezien de bovenvermelde rechtspraak van uw Raad inzake de Dublin-overname aan Italië én de gevolgen van het arrest Tarakhel, is het voor verzoeker een raadsel waarom verwerende partij alsnog de overname heeft gevraagd. Minstens diende verwerende partij de aanvraag tot overname op te schorten totdat zij een duidelijk standpunt kon innemen. Verwerende partij diende Italië contacteren en om meer uitleg vragen zeker omdat ze nu van de Bulgaarse instanties vernam dat de Italiaanse instanties geen verzoek hadden gericht. Daarenboven was verwerende partij ertoe gehouden om de verkregen informatie te verifiëren. Ten onrechte heeft de verwerende partij in casu geopteerd voor een automatische doorverwijzing naar Italië.

In casu diende verwerende partij individuele garanties bekomen van de Italiaanse autoriteiten. Verzoekers situatie is immers zeer uniek. Het is zelfs niet voldoende om louter informatie op te vragen. In het kader van haar onderzoeksplicht inzake art. 3 EVRM was verwerende partij ertoe gehouden om zich ervan te vergewissen dat verzoeker niet zal worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Concreter, de verwerende partij diende garanties te bekomen over de opvolging van de asielprocedure, en diende betrouwbare/gedetailleerde informatie en/of garanties te verkrijgen over specifieke accommodatie, de fysieke opvangcondities en op welke wijze de Italiaanse overheid de asielaanvraag van verzoeker zal behandelen.

Ten overvloede, in het Tarakhel-arrest heeft het EHRM overwogen dat de verzoekende lidstaat voorafgaand aan de overdracht aan de autoriteiten aanvullende garanties dient te vragen indien de asielzoeker aantoonde dat hij zonder die garanties geen toereikende zorg- en opvangvoorzieningen zal kunnen krijgen.

Met betrekking tot de opvangvoorzieningen staat het vast dat Italië in gebreke blijft om asielzoekers op de gepaste wijze op te vangen.

Uit Aida-rapport valt het volgende te concluderen:

Het is voor verzoeker onduidelijk of hij al dan niet een gepast opvangcentrum zal toegewezen krijgen.

“According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the “fotosegnalamento” (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration (“verbalizzazione”). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets.”²²

De situatie voor Dublin-terugkeerders blijft zeer precair. Het staat vast dat de Italiaanse opvangcentra overvol zijn en dat er geen duidelijkheid bestaat op welke wijze verzoeker zal worden opgevangen:

"Incoming transfers to Italy

Within the broader category of returnees, a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not.

- If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CARA or SPRAR). Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases - too long, however. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found. Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund (ERF). At present, 11 centres for the reception of Dublin returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. They can accommodate a total of 443 Dublin Returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis. Until 30 June 2014, CIR managed an accommodation facility - the "Locanda Dublino" - in Venice, with a capacity of 40 places. However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements.²⁵²

- If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARA. However, they may be accommodated in these centres in case places are available to allow them to restart the administrative procedure to obtain a permit of stay. The aforementioned projects providing accommodation centres for Dublin returnees funded under ERF ended at the end of June 2015 and it is expected that they will be funded again.²³

En

"As of the end of June 2015, CARA hosted approximately 10,000 asylum seekers. The situation of some CARAs is particularly critical because of overcrowding. This is the case of: the CARA of Bari, which can accommodate a maximum of 1,216 persons, but hosted 1,440 asylum seekers; the CARA of Catania Mineo, with a maximum capacity of 3,000 persons, but hosted 3,422 asylum seekers; the CARA of Gorizia, with a maximum capacity of 138, which hosted 252 asylum seekers.²⁴

En

"As of the end of June 2015, CARA hosted approximately 10,000 asylum seekers. The situation of some CARAs is particularly critical because of overcrowding. This is the case of: the CARA of Bari, which can accommodate a maximum of 1,216 persons, but hosted 1,440 asylum seekers; the CARA of Catania Mineo, with a maximum capacity of 3,000 persons, but hosted 3,422 asylum seekers; the CARA of Gorizia, with a maximum capacity of 138, which hosted 252 asylum seekers. The centres for Dublin returnees are temporary reception centres established for persons returned to Italy under the Dublin Regulation through specific projects funded by ERF. The last projects ended on June 2015, and presently no reception centres operating under this fund are in place. In the next months, calls for proposal under the AMIF funds should be published to provide a specific accommodation for Dublin returnees who are now accommodated in the regular reception system.

(...)

Conditions in CARA / CPSA

(...)

CARA of Mineo

The CARA of Mineo (in Sicily) is a huge area where there are several facilities, composed by housing units, which host thousands of asylum seekers. The CARA of Mineo may accommodate up to 3,000 individuals. However, as of the end of June 2015, 3,422 asylum seekers lived in this centre, thereby making Mineo the largest reception centre in the whole of Europe.

A member of the municipality of Vizzini (near Catania), Giuseppe Coniglione, after his 2014 visit to the CARA of Mineo, has reported that migrants and asylum seekers met inside the centre "sleep on sponge mattresses without sheets, toilets do not work properly and there is no shower inside the housing units".²⁹³ Usually, upon arrival at the CARA, asylum seekers are provided with a kit containing sheets, pillow case, and clothes.

In CARA, asylum seekers are not allowed to cook, even though some structures are equipped with kitchens. Meals are always provided by an external catering entity and they eat in a common canteen

inside the CARA. For example, in the CARA of Mineo, although each house is equipped with a kitchen, it is forbidden to cook for security reasons (also in the rooms).²⁹⁴ In addition, each asylum seeker has a prepaid card, worth €2.50 per day, for purchasing items in the shop inside the centre. The card can also be used as a “meal voucher” to buy goods in some supermarkets in Mineo, Caltagirone and Catania.

The cleaning of the CARA centres is done by the staff of the managing organisation. In the case where the CARA is organised in apartments, sometimes people can help cleaning their own rooms. The general level of cleanliness in the centre is sufficient, although this aspect is strictly related to the asylum seekers accommodated in the centre, since cleaning and laundry services are equally carried out through the cooperation ensured by asylum seekers with the ad hoc cleaning companies externally contracted.

Furthermore, according to the previous Procedure Decree 25/2008, CARA centre should accommodate asylum seekers for a maximum period of 35 days, but, as pointed out by MEDU, migrants spent there 18 months on average.²⁹⁵

The main problem is represented by the geographical position of the centre, which is located in the countryside, in an isolated area not well served by public transportation. Therefore many people hosted in the centre tend to stay there and are at high risk of isolation.²⁹⁶ As reported by MEDU, media have denounced sexual assault, drug trafficking, robbery and prostitution within the centre, where there is also an informal economy made up of abusive stalls, makeshift shops.

The centre is always overcrowded and inevitably produces a malfunctioning of services. Sociopsychological and legal counselling is largely insufficient to meet the demand of counselling by the hosted applicants.²⁹⁷ As reported by some CARA legal workers, migrants do not always receive the “Attestato nominativo”, which is the document used to certify that a person is an asylum seeker and to be enrolled to the National Health Service.²⁹⁸ In addition, the list of applicants to be interviewed by Territorial Commission is not communicated with adequate advance notice and consequently legal staff have not enough time to ensure proper legal counselling to asylum seekers to face the interview.²⁹⁹ Moreover, recently the CARA in Mineo has also been implicated in the Mafia Capitale scandal.³⁰⁰ Recently there has also been an interesting attempt to involve 45 educational, sport and recreational non-profit associations in the CARA in Mineo in order to facilitate the integration and the reception of migrants.³⁰¹

A number of protests have been taking place in CARA (from North to South) for various reasons: material conditions; delays in the definition of the Dublin procedure; and inadequacy of food.

Concerns have also been raised about the shortage of staff working in the reception centres as well as the lack of adequate training, which affect the quality and standards of reception centres. With regard to CARA, by virtue of the “Capitolato” (standardised agreement between the Ministry of Interior and the managing entity), “the entity running the centre shall guarantee the employment of competent and trained personnel, whose professional profile is adequate to their tasks to be carried out.”³⁰⁴ However, this agreement does not explicitly provide a duty for the managing entity to organise trainings and refreshing courses for its personnel. In practice, in CARA no compulsory and regular training courses are organised

With regard to the CPSA in Lampedusa, on 9 June 2015, the National and Regional MPs of the Movimento Cinque Stelle (M5S), an Italian political movement, visited this centre and denounced the inhumane conditions of migrants hosted there. The centre was overcrowded, considering that the structure should accommodate 381 people, whereas there were 800 migrants who were compelled to sleep with mattresses on the ground.³⁰⁵

On 17 November 2015, Doctors without borders (MSF) presented a Report on the reception conditions in the CPSA in Pozzallo, Sicily (future “Hotspot”) to the Commission of Inquiry on the reception, identification and detention of migrants.³⁰⁶ According to this Report, overcrowding causes a number of problems related to promiscuity of guests and the lack of specific safeguards for vulnerable people accommodated in the structure. The centre lacks of regular maintenance; in fact, there are infiltration of water and mould and dampness on the walls which make the structure unhealthy. There have been the infestations of cockroach which have caused the transmission of diseases. MSF has repeatedly highlighted the malfunctioning of sanitation services and the lack of doors (interior and external) in the restrooms without, therefore, ensuring the human dignity. As reported by MSF in the reception centre there are a number of cases of scabies. The risk of infection is particularly high because of the overcrowding and to the fact that the hygiene kits are not always provided. MSF has also underlined that in the structure there is the fire suppression system but it doesn’t work because it is not properly maintained. The managing body should provide calling cards to the guests but, as highlighted by MSF, there are many problems related to the actual use of the telephone. The MSF personnel have also underlined the lack of legal services within the centre. ³⁰⁷

Conditions in SPRAR centres

The accommodation conditions in the facilities of the SPRAR system differ considerably from those in CARAs. In bigger facilities of the SPRAR, rooms may accommodate up to 4 persons, while in flats,

rooms can accommodate 2 or 3 persons. In all reception centres, a common space for recreational activities should be guaranteed. SPRAR structures have to provide hygienic services which are adequate and proportionate to the number of asylum seekers hosted, that is 1 bathroom per 6 individuals. With regard to the cleaning service of the facility, asylum seekers are more or less involved depending on the type of SPRAR centre. In some SPRAR structures, it is possible to cook autonomously, using either pocket money given by the managing entity to buy food – the amount of which varies mainly depending on the typology of beneficiaries, as more is provided to vulnerable individuals – or the products/ingredients provided. In this case the kitchen is shared²⁵

Verzoeker verwijst ook naar het rapport *Aufnahmebedingungen in Italien* van Schweizerische Flüchtlingshilfe SFH²⁶ van augustus 2016 (SFH-rapport) waaruit duidelijk blijkt dat Italië geen opvang kan garanderen, al helemaal niet wanneer zij geen overnameverzoek zouden hebben gericht aan de Bulgaarse instanties en zeker niet wanneer zij niet hebben gereageerd op de overnamevraag van verwerende partij. (Stuk 11 dossier verzoeker) Alleszins bevestigt dit rapport dat de opvangsituatie in Italië niet adequaat is en geenszins te vergelijken met die van België.

Te dezen kan worden geconcludeerd dat verzoeker in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en Richtlijn 2003/9/EG in Italië geen adequate opvang zal worden geboden, in verband met een grote toename van het aantal asielzoekers. Verwerende partij had alleszins nader onderzoek moeten verrichten naar de opvangvoorzieningen in Italië.

De slotsom is dan ook dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd is en dat er in casu verwerende partij onzorgvuldig is geweest, maar ook het feit dat verzoeker in Italië een reëel risico loopt op schending van art. 3 EVRM. De precaire opvangomstandigheden en asielprocedure in Italië tezamen met de unieke omstandigheid waarin verzoeker verkeert, zorgen ervoor dat er geen enkel garantie bestaat om deze schending te vermijden.

Conform het Tarakhel-arrest diende de verwerende partij alleszins aanvullende garanties of concrete informatie inzake opvang en procedure op te vragen die nodig zijn bij de overdracht van verzoeker aan Italië.

Het middel is gegrond.”

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest kent een gelijklopende inhoud als artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering

van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Vooraf dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoeker zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, Miah v. the United Kingdom, § 14 en, *mutatis mutandis*, 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM 21 januari 2011 M.S.S. v. België en Griekenland,

§ 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (zie: *mutatis mutandis*, EHRM 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42, EHRM 28 juni 2011, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein v. Nederland en Italië §§ 70-71).

Bovendien moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Te dezen laat de verzoeker in een tweede middelonderdeel gelden dat zijn verklaringen in verband met de behandeling door de Italiaanse politie niet ernstig werden genomen, terwijl een rapport van Amnesty International bevestigt dat de Italiaanse politie geweld gebruikt. Voorts voert de verzoeker aan dat hij in Italië geen rechtshulp zal kunnen genieten, daar de juridische bijstand wordt verleend door NGO's en andere organisaties die beperkt zijn in hun mogelijkheden, en dat het bovendien niet uitgesloten is dat zijn asielaanvraag *“in een versnelde procedure terechtkomt met alle gevolgen van dien”* en dat zijn asielaanvraag in detentie zal worden behandeld. Daarnaast wijst de verzoeker er op dat er in Italië grote problemen zijn met de opvang en de toegang tot medische zorg. Hij meent dat hij een kwetsbaar profiel heeft *“omdat hij reeds met ‘push back’ te maken heeft gekregen naar Turkije, hij (...) reeds door de Bulgaarse politie mishandeld (is) en dat deze mishandelingen ook plaatsvonden in de detentiecentra”*, waarbij hij verwijst naar het arrest Tarakhel tegen Zwitserland van 4 november 2014 van het EHRM en het arrest nr. 147 792 van de Raad van 16 juni 2015, en stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, gelet op zijn unieke situatie, individuele garanties diende te bekomen van de Italiaanse autoriteiten. Hij wijst er hierbij op dat de Italiaanse opvangcentra overvol zijn en dat er geen duidelijkheid bestaat op welke wijze hij zal worden opgevangen.

Met betrekking tot de behandeling door de Italiaanse politie had de verzoeker tijdens het gehoor bij de diensten van de verwerende partij van 18 oktober 2016 verklaard dat *“(i)n Italië (...) de politie heel brutaal (was) tegen ons”*, dat hij *“verplicht vingerafdrukken (moest) geven”* en dat hij niet terug wil naar Italië. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht opgemerkt dat de verzoeker *“zich uitdrukt in algemeen vage bewoordingen zonder enig element aan te reiken die zijn beweringen formeel staven”*. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat de Dublin III-verordening *“de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14)”*, zodat het *“laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening (...) niet vrijblijvend of een vrije keuze (is), maar een verplichting”* en de verklaring van de verzoeker dat hij verplicht werd zijn vingerafdrukken te laten registreren *“dan ook niet (kan) worden beschouwd (...) als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten”*. Door zich te beperken tot het louter herhalen van zijn tijdens het gehoor van 18 oktober 2016 afgelegde verklaringen, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen, weerlegt de verzoeker geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, noch toont hij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de door hem afgelegde verklaringen over hoe hij in Italië door de politie werd behandeld, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot het door de verzoeker aangehaalde rapport van Amnesty International (*“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”*, 2016) opgemerkt dat dit rapport *“verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren”* en *“zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots”*, terwijl deze omstandigheden *“geen*

betrekking (hebben) op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden". Tevens wordt in de bestreden beslissing opgemerkt *"dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013"*. Door te wijzen op dit rapport van Amnesty International om het geweld door de politie in Italië bij het nemen van vingerafdrukken aan te kaarten, zonder evenwel in te gaan op de concrete motieven in de bestreden beslissing dat deze situatie niet op hem van toepassing is nu hij als Dublin-terugkeerder naar Italië zal terugkeren en in die hoedanigheid van hem geen vingerafdrukken meer dienen te worden genomen, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Waar de verzoeker aanvoert dat hij in Italië geen rechtshulp zal kunnen genieten, daar de juridische bijstand er wordt verleend door NGO's en andere organisaties die beperkt zijn in hun mogelijkheden, wordt er vooreerst op gewezen dat uit zijn tijdens het gehoor van 18 oktober 2016 afgelegde verklaringen blijkt dat hij 7.000 dollar heeft betaald voor zijn reis naar België, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij onvermogen is en in Italië geen bijstand zal kunnen genieten van een advocaat. Bovendien sluit het AIDA-rapport, waarnaar de verzoeker verwijst, niet uit dat er in Italië kosteloze bijstand van een advocaat is, maar geeft het slechts aan dat deze kosteloze bijstand niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is. Uit het AIDA-rapport blijkt tevens dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). De verzoeker toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. Hij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat hij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Door voorts op zeer algemene wijze te verwijzen naar het AIDA rapport en naar de in Italië bestaande asielprocedures en daaruit af te leiden dat het niet uitgesloten is dat zijn asielaanvraag *"in een versnelde procedure terechtkomt met alle gevolgen van dien"* en dat zijn asielaanvraag in detentie zal worden behandeld, zonder daarbij aannemelijk te maken dat de versnelde procedure specifiek op hem van toepassing zal zijn, toont de verzoeker op het eerste gezicht geen schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM aan. Deze procedure is volgens de informatie uit het AIDA-rapport immers enkel van toepassing wanneer de verzoeker om internationale bescherming vastgehouden is in een administratief detentiecentrum (p. 19 en 43), terwijl *in casu* op het eerste gezicht geen enkele aanwijzing voorligt dat de verzoeker in Italië administratief zou worden vastgehouden.

Voor zover de verzoeker nog ingaat op de procedure van meervoudige asielaanvragen in Italië, wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het AIDA-rapport waarin *"wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40)"* en dat *"(i)ndien de asielzoeker zich niet aanbod voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving (...) de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog (kan) vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40)"*. Te dezen betwist de verzoeker niet dat hij aan de diensten van de verwerende partij tijdens het gehoor van 18 oktober 2016 verklaarde dat hij slechts drie dagen in Italië verbleef, zodat op het eerste gezicht niet aannemelijk is dat hij het voorwerp uitmaakt van een definitieve beslissing inzake zijn asielaanvraag en dat zijn asielaanvraag behandeld zal worden als een meervoudige asielaanvraag. Met zijn louter theoretische uiteenzetting omtrent de procedure voor meervoudige asielaanvragen in Italië toont de verzoeker dan ook op het eerste gezicht geen schending aan van artikel 3 van het EVRM. Bovendien wordt er met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog op gewezen dat ook in België een aparte procedure voor vreemdelingen die een volgende asielaanvraag indienen bestaat, waarbij eveneens nieuwe elementen moeten worden aangereikt.

Voor zover de verzoeker aanvoert dat er in Italië grote problemen zijn met de opvang, gaat hij eraan voorbij dat hiermee rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Hierin wordt

immers overwogen dat er de voorbije jaren “met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit (werd) opgericht”, dat deze “opvang (...) bedoeld (was) voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de “Dublin-verordening” overgedragen personen” en dat “(h)et AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat “Dublin terugkeerders” intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport (...) geen gewag (maakt) van problemen ter zake”. Verder wordt overwogen dat in het AIDA-rapport “wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten” en dat in het rapport “Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien” van augustus 2016 van de Schweizerische Flüchtlingshilfe ook wordt “gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (“Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15)”. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing de aandacht gevestigd op “de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>)”. De verzoeker, die in het geheel niet ingaat op deze concrete motieven, maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat “bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden” en “dan ook geen aanleiding (geven) te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, kan zijn situatie voorts niet worden vergeleken met de situatie die in het arrest Tarakhel aan bod kwam. In de bestreden beslissing wordt terecht benadrukt dat “de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1997 geboren alleenstaande man zonder kinderen”, waarbij er voorts op wordt gewezen dat de verzoeker “verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest” en dat er “tevens geen aanwijzingen (zijn) dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen”, zodat de verzoeker “niet aannemelijk (maakte) dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen”. De loutere omstandigheid dat de verzoeker meent dat hij een kwetsbaar profiel heeft “omdat hij reeds met ‘push back’ te maken heeft gekregen naar Turkije, hij (...) reeds door de Bulgaarse politie (is) mishandeld en dat deze mishandelingen ook plaatsvonden in de detentiecentra”, doet hieraan geen afbreuk, nu de verzoeker ten gevolge van de bestreden beslissing niet naar Bulgarije zal worden teruggestuurd, maar naar Italië, en hij tevens niet aantoont dat hij ten gevolge van de mishandelingen die hij in Bulgarije zou hebben ondergaan “op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen”.

Waar de verzoeker tenslotte nog verwijst naar het arrest nr. 147 792 van 16 juni 2015 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS

18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.3. *In casu* blijkt dat de verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Bijgevolg lijkt de verzoeker geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM, met name de artikelen 2, 3, 4, eerste lid, en 7 van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift voert de verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende aan:

“Verzoeker heeft recht op een grondig onderzoek van zijn asielrelaas en diens individuele situatie.

Het is duidelijk dat door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verzoeker een MTHEN dreigt te ondergaan, daar niet uit te sluiten is dat hij hierdoor dreigt het voorwerp te zijn van een onmenselijke behandeling. Het nadeel dat erin bestaat onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling is evident ernstig en moeilijk te herstellen."

3.4.2.2. In wezen wijst de verzoeker in zijn uiteenzetting over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel op het risico om te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, wat overeenstemt met de door hem in het enig middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, kan deze schending op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden die moeten worden vervuld opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. Dit volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

D. DE BRUYN